

2 Ioan - Comentarii W. McDonald

În 2Ioan apostolul se prezintă drept bătrânul. Asta ar putea fi o referire la vârsta sa sau la poziția oficială deținută în cadrul bisericii. Cât privește vârsta, Ioan a fost ultimul dintre apostoli care a petrecut timp în compania Domnului Isus. Ca poziție oficială, negreșit el a fost un episcop sau supraveghetor. Astfel, nu suntem nevoiți să alegem una din două explicații, întrucât ambele sunt corecte.

Sintagma: „Către aleasa doamnă” nu este lesne de explicat. Există trei concepții larg răspândite.

(1) Unii cred că aleasa doamnă este biserica, numită în alte locuri din Scriptură Mireasa lui Cristos, sau o biserică locală.

(2) Alții cred că Scrisoarea a fost adresată „către aleasa Kyria” - numele ei fiind Kyria. Acesta ar putea fi echivalentul în greacă al termenului aramaic: Marta (ambele înseamnă „doamnă”). Variantă mai puțin probabilă, întrucât termenul din greacă pentru ales (Eklekte, „Electa”) ar putea fi înțeles ca nume, substantiv propriu iar termenul „doamnă” ca o formulă de adresare: „Doamna Electa.”

(3) Alții cred că Ioan se adresează unei doamne creștine al cărei nume nu este precizat, care, alături de toți ceilalți credincioși, se află printre aleșii lui Dumnezeu - aleși în Cristos înainte de întemeierea lumii.

Noi preferăm ultima dintre interpretări și credem că este deosebit de semnificativ faptul că acest avertisment împotriva învățătorilor anti-creștini se găsește într-o scrisoare adresată unei femei. Păcatul a pătruns în lume prin înșelarea Evei de către Satan. „Femeia, fiind amăgită, a căzut în călcarea poruncii” (1Timotei 2:14). Pavel se referă la învățătorii falși care lansează apeluri deosebit de puternice la adresa femeilor. Astfel ei pătrund în case și le prind în mrejele lor pe „femeile credule, împovărate de păcate și stăpânite de felurite poftă”, care sunt dispuse să asculte pe oricine și totuși „nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului”

(2Timotei 3:6,7). Chiar în zilele noastre membrii cultelor deraiate se duc pe la casele oamenilor în timpul zilei, când bărbatul este de obicei la serviciu. Copiii trebuie să fie și ei avertizați cu privire la pericolul învățătorilor falși.

Ioan afirmă că o iubește pe această aleasă doamnă și... copiii ei... în adevăr. Cei care sunt mântuiți se găsesc într-o minunată părtășie, iubindu-i pe unii care, în alte împrejurări, nu i-ar fi iubit deloc, dacă nu ar fi fost dragostea lor comună pentru adevărul lui Dumnezeu. Adevărul lui Dumnezeu este cel care leagă inimile între ele - inimile celor care au cunoscut adevărul.

Datorită adevărului are două explicații posibile. Poate să se refere la motivul pentru care îi iubim pe toți sfinții sau poate ne oferă motivul pentru care a scris Ioan această scrisoare. Ambele sunt sensuri valabile. Adevărul care rămâne în noi și va fi cu noi pentru veci. Aici adevărul se poate referi la:

(1) Domnul Isus Cristos, Care a spus: „Eu sunt... adevărul” (Ioan 14:6);

(2) la Duhul Sfânt: „Duhul este adevăr” (1Ioan 5:6; vezi Ioan 14:16,17); sau

(3) la Biblie. „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Oare nu trebuie să ne oprim aici și să ne minunăm de faptul că suntem susținuți de aceștia Trei și că ei sunt cu noi pe veci?

Salutul lui Ioan este „Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi.” (textul critic și cel majoritar spun: „noi”). Cuvintele din greacă pentru voi/noi, pentru pe voi/pe noi și al vostru/al nostru se deosebesc unele de altele doar printr-o literă, de unde și problemele întâmpinate de cei care au copiat manuscrisele)

Harul este favoarea nemeritată acordată celor care merită exact opusul.

Îndurarea este compasiunea manifestată față de cei ce sunt vinovați și nenorociți.

Pacea este relația armonioasă ce decurge din harul și îndurarea lui Dumnezeu. Toate aceste trei binecuvântări sunt de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Cristos.

Tatăl este Izvorul iar Fiul este Canalul. În plus, ei sunt în adevăr și dragoste, și niciodată pe cheltuiala oricăreia dintre aceste virtuți.

În acest punct, Ioan își exprimă bucuria să afle că unii din copiii alesei doamne umblau în adevăr.

Adevărul nu este doar ceva în care trebuie să credem cu mintea, ci ceva care trebuie trăit în viața și comportarea noastră de zi cu zi. După cum Domnul Isus a fost întruchiparea vie a adevărului, tot așa El Se așteaptă ca viețile noastre să fie mărturii aduse adevărului.

În versetele 5 la 9, apostolul pare să ne ofere un scurt rezumat al Primei sale Epistole. Acolo el a enumerat testele vieții. Acum, în versetele acestea, el repetă ultimele trei din aceste teste - testul iubirii (versetul 5), testul ascultării (versetul 6) și testul doctrinei (versetele 7-9).

Mai întâi, el le amintește cititorilor despre porunca de a iubi pe semenii lor credincioși. Iubirea, în esența ei, este aici dăruirea plină de abnegație în folosul altora. Nu este nicidecum atitudinea de felul: „Oare ce voi putea obține de la persoana aceasta?”, ci „Ce aş putea face pentru persoana respectivă?” În acest caz, se va dovedi că dragostea este o umblare după poruncile Sale. Nu putem iubi cu adevărat, în sensul divin al cuvântului, dacă nu umblăm în ascultare de Domnul și de adevărul lui Dumnezeu.

Asta ne conduce la testul doctrinei. Marea întrebare care se pune este: „A devenit Dumnezeu cu adevărat Om în Persoana lui Isus Cristos?” Răspunsul este un hotărât „Da!” Gnosticii credeau că Cristosul divin a venit asupra lui Isus din Nazaret pentru un timp. Dar Ioan insistă că Isus Cristos a fost, este și în veci va fi Dumnezeu.

Prin urmare, el își avertizează cititorii: „Luați seama la voi înșivă, ca noi să nu pierdem lucrurile pentru care am lucrat, ci să primim o răsplătă deplină.” Cu alte cuvinte, rămâneți tari în adevărul privitor la Domnul Isus Cristos, pentru ca truda noastră în mijlocul vostru să nu fi fost în

zadar și ca noi (apostolii și cei care le-au urmat) să primim o răsplată deplină.

Când spune Ioan: „Oricine transgresează (textul critic: „o ia înainte" sau „progresează" - proagon, în loc de transgresează - parabainon din textul majoritar) și nu rămâne în doctrina lui Cristos", el se referă la învățătorii falși. A transgresa înseamnă a trece peste hotarele îngăduite. Este exact ceea ce fac cultele deraiate, pretinzând că posedă o nouă lumină și propovăduind doctrine pe care Dumnezeu nu ni le-a descoperit în Cuvântul Său. Eu nu rămân înăuntrul hotarelor revelației creștine, nu rămân în învățătura (doctrina) lui Cristos, adică, după toate probabilitățile, în învățăturile pe care Cristos însuși le-a adus.

Cuvintele ar mai putea însemna: tot ce ne învață Biblia despre Cristos. Apostolul subliniază în versetul 9 că un membru al unei secte deraiate poate pretinde că-L cunoaște pe Dumnezeu, dar dacă nu crede în Dumnezeirea absolută și în umanitatea absolută a Domnului Isus, el nu îl are pe Dumnezeu deloc. Dumnezeu poate fi cunoscut doar prin Fiul Său. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6).

Aici se află miezul epistolei, întrucât ni se dau sfaturi de mare preț cu privire la modul în care trebuie să ne purtăm cu învățătorii falși care ne bat la ușă. Ioan nu se referă la vizitatorii ocazionali, ci la propovăduitorii unor învățături anticreștine. Se cuvine oare să-i poftim înăuntru? Să le oferim o ceașcă de cafea? Să-i ajutăm financiar? Să cumpărăm literatura oferită de ei? Răspunsul este că nu trebuie să-i primim și nu trebuie să-i salutăm. Oamenii aceștia sunt dușmani ai lui Cristos. A le oferi ospitalitate înseamnă a ne situa de partea celor care se împotrivesc Mântuitorului nostru. Uneori am putea primi în casă o asemenea persoană fără să știm că îl tăgăduiește pe Domnul. Dar atunci când știm sigur că cineva este un învățător fals, ar fi un act de neloialitate față de Cristos să ne împrietenim cu un atare om. Versetele acestea nu se aplică la vizitatori, în general. Adesea invităm în căminul nostru necredincioși, în efortul de a-i câștiga la Cristos. Dar aici avem de a face cu o chestiune legată de învățătorii religioși care tăgăduiesc Dumnezeirea și umanitatea lui Isus Cristos, cum explică și C. F. Hogg:

„Nu trebuie făcut nici un lucru care să dea impresia că ofensa adusă împotriva lui Cristos ar fi un lucru de nimic sau să-l punem pe delicvent în poziția în care ar putea să-i influențeze și pe alții.”

Ioan ar fi dorit să spună mai multe alesei doamne. Dar el se oprește din scris în acest punct, în speranța că va putea efectua în curând o vizită personală, când va putea vorbi față în față. Cu cât mai satisfăcător este să poți vorbi în cadrul unei întâlniri în persoană decât să scrii pe hârtie cu cerneală! Și cu cât mai minunat va fi să-L vedem pe Mântuitorul față în față decât să-L vedem cu ochii credinței, ca în prezent! Cu adevărat atunci bucuria noastră va fi deplină!

Așadar Ioan încheie: „Copiii surorii tale alese te salută." Nu știm cine au fost aceștia, dar îi vom întâlni într-o zi și ne vom bucura de părtășia cu ei și cu preaiubitul apostol Ioan, care a redactat această scrisoare. Și, lucrul cel mai minunat dintre toate, ne vom întâlni cu însuși Mântuitorul. Amin.

clickbible.org